

Middelen en voornaamste argumenten

Met haar beroep verwijt de Commissie Italië dat richtlijn 91/271/EEG van de Raad van 21 mei 1991 inzake de behandeling van stedelijk afvalwater in verschillende delen van het Italiaanse grondgebied niet juist is uitgevoerd.

Om te beginnen stelt de Commissie diverse inbreuken vast op artikel 3, dat in lid 1, tweede alinea, en lid 2, ervan bepaalt dat lidstaten ervoor moesten zorgen dat voor stedelijk afvalwater dat wordt geloosd in ontvangende wateren die worden beschouwd als „kwetsbare gebieden” in de zin van artikel 5, uiterlijk op 31 december 1998 alle agglomeraties met meer dan 10 000 inwonerequivalenten voorzien waren van een aan de eisen van bijlage I.A. voldoende opvangsysteem. In verschillende binnen de werkingssfeer van de betrokken bepalingen vallende agglomeraties van de regio Lombardia is die verplichting niet naar behoren nagekomen.

Voorts moesten volgens artikel 4, leden 1 en 3, van richtlijn 91/271/EEG de lidstaten uiterlijk op 31 december 2000 voor alle lozingen van agglomeraties met meer dan 15 000 inwonerequivalenten, en uiterlijk op 31 december 2005 voor lozingen van agglomeraties met 10 000 tot 15 000 inwonerequivalenten, ervoor zorgen dat stedelijk afvalwater dat in opvangsystemen terechtkomt vóór lozing aan een secundaire behandeling of een gelijkwaardig proces in overeenstemming met de eisen van bijlage I.B. bij deze richtlijn wordt onderworpen. De Commissie heeft vastgesteld dat die bepalingen niet zijn nageleefd in een aantal agglomeraties van de regio's Abruzzo, Friuli Venezia Giulia, Lombardia, Marche, Piemonte, Sardegna, Sicilia, Valle d'Aosta en Veneto.

Vervolgens hadden de lidstaten volgens artikel 5, leden 2 en 3, van de richtlijn ervoor moeten zorgen dat stedelijk afvalwater dat in opvangsystemen terechtkomt vóór lozing in kwetsbare gebieden uiterlijk op 31 december 1998 voor alle lozingen van agglomeraties met meer dan 10 000 inwonerequivalenten aan een behandeling wordt onderworpen die verder gaat dan de in artikel 4 bedoelde behandeling. De Commissie heeft vastgesteld dat die bepalingen niet zijn nageleefd in een aantal agglomeraties van de regio's Abruzzo, Friuli Venezia Giulia, Lazio, Puglia, sardegna en Sicilia.

De schending van de artikelen 4 en 5 van richtlijn 91/271/EEG gaat ten slotte gepaard met schending van artikel 10 van die richtlijn, volgens hetwelk de stedelijke waterzuiveringsinstallaties zodanig moeten worden ontworpen, gebouwd, geëxploiteerd en onderhouden dat zij onder alle normale plaatselijke weersomstandigheden op bevredigende wijze kunnen blijven functioneren.

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door het Hof van Cassatie (België) op 22 februari 2013 — Philippe Gruslin/Citibank Belgium SA

(Zaak C-88/13)

(2013/C 147/17)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Hof van Cassatie

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Philippe Gruslin

Verwerende partij: Citibank Belgium SA

Prejudiciële vraag

Moet artikel 45 van richtlijn 85/611/EEG van de Raad van 20 december 1985 tot coördinatie van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen betreffende bepaalde instellingen voor collectieve belegging in effecten (icbe's)⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het begrip „uitkeringen aan de deelnemers” ook op de afgifte aan de deelnemers van deelbewijzen op naam ziet?

⁽¹⁾ PB L 375, blz. 3.

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Raad van State (Nederland) op 25 februari 2013 — Essent Energie Productie BV, andere partij: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

(Zaak C-91/13)

(2013/C 147/18)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Raad van State

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Essent Energie Productie BV

Andere partij: Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid

Prejudiciële vragen

- 1) Kan in een situatie als aan de orde in het hoofdgeding een opdrachtgever die ingevolge artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen 1994 moet worden aangemerkt als

werkgever van de desbetreffende Turkse werknemers, zich jegens de Nederlandse overheid beroepen op de standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 ⁽¹⁾ of de standstill-bepaling van artikel 41 van het Aanvullend Protocol ⁽²⁾?

- 2) a) Moet de standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 of de standstill-bepaling van artikel 41 van het Aanvullend Protocol aldus worden uitgelegd dat deze in de weg staat aan de invoering van een verbod als bedoeld in artikel 2, eerste lid, van de Wet arbeid vreemdelingen 1994, voor opdrachtgevers om werknemers, met de nationaliteit van een derde land, in dit geval Turkije, zonder tewerkstellingsvergunning in Nederland arbeid te laten verrichten, indien deze werknemers in dienst zijn bij een Duitse onderneming en via een Nederlandse inlenende onderneming ten behoeve van de opdrachtgever in Nederland werken?
- b) Is daarbij van belang dat het een werkgever reeds vóór de inwerkingtreding van zowel de standstill-bepaling van artikel 41 van het Aanvullend Protocol als de standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 verboden was een vreemdeling zonder tewerkstellingsvergunning arbeid te laten verrichten op grond van een arbeidsovereenkomst en dat dit verbod eveneens vóór de inwerkingtreding van de standstill-bepaling van artikel 13 van Besluit nr. 1/80 is uitgebreid tot inlenende ondernemingen aan wie vreemdelingen ter beschikking worden gesteld?

⁽¹⁾ Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad, van 19 september 1980, betreffende de ontwikkeling van de Associatie EEG/Turkije.

⁽²⁾ Ondertekend te Brussel op 23 november 1970 en namens de Gemeenschap gesloten, goedgekeurd en bevestigd bij verordening (EEG) nr. 2760/72 van de Raad van 19 december 1972 (PB L 293, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Hoge Raad der Nederlanden (Nederland) op 25 februari 2013 — Gemeente 's-Hertogenbosch, andere partij: Staatssecretaris van Financiën

(Zaak C-92/13)

(2013/C 147/19)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hoge Raad der Nederlanden

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekster: Gemeente 's-Hertogenbosch

Andere partij: Staatssecretaris van Financiën

Prejudiciële vraag

Dient artikel 5, lid 7, aanhef en letter a, van de Zesde richtlijn ⁽¹⁾ aldus te worden uitgelegd dat als levering onder bezwarende titel wordt aangemerkt de situatie waarin een gemeente een gebouw in gebruik neemt dat zij op eigen grond heeft laten bouwen en dat zij voor 94 procent gaat gebruiken voor haar werkzaamheden als overheid en voor 6 procent voor haar werkzaamheden als belastingplichtige, waarvan 1 procent voor vrijgestelde prestaties waaraan geen recht op aftrek is verbonden?

⁽¹⁾ Zesde Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PB L 145, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het College van Beroep voor het Bedrijfsleven (Nederland) op 4 maart 2013 — P.J. Vonk Noordegraaf tegen Staatssecretaris van Economische Zaken

(Zaak C-105/13)

(2013/C 147/20)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

College van Beroep voor het Bedrijfsleven

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: P.J. Vonk Noordegraaf

Verweerder: Staatssecretaris van Economische Zaken

Prejudiciële vraag

Is sprake van een juiste toepassing van verordening (EG) nr. 73/2009 ⁽¹⁾, in het bijzonder de artikelen 34, 36 en 137, als een landbouwer met op basis van niet grondgebonden productie verkregen toeslagrechten, die aan de in zijn bezit zijnde oppervlakte zijn toegerekend, een belangrijk deel van die toeslagrechten niet krijgt uitbetaald ondanks dat hij de subsidiabele oppervlakte van de ongewijzigd in zijn bezit zijnde hectaren te goeder trouw conform de bij de activering van toeslagrechten ex artikel 34 van die verordening door de lidstaat gehanteerde, maar nadien door de Commissie afgekeurde meetmethode heeft